

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Bc. A. B., MBA**, zast. Mgr. Petrem Kaustou, advokátem, se sídlem Československých legií 1719/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 2015, č. j. 19 A 6/2014 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 8. 2014, č. j. MSK 77782/2014, sp. zn. DSH/15914/2014/ZEZ, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 5. 2014, č. j. MMFM 63312/2014, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 4. 3. 2014 v 9:40 hodin na silnici I. třídy č. 56 u mimoúrovňového křížení se silnicí III. třídy č. 4845, v katastru obce Staříč, ve směru na obec Frýdek-Místek řídil motorové vozidlo Škoda Octavia RZ: X a za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, čímž porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný neshledal námitky žalobce důvodné a konstatoval, že svědecké výpovědi policistů jsou důvěryhodné a prokazují spáchání uvedeného přestupku žalobcem.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že dokazování provedené správním orgánem prvního stupně vykazuje zásadní pochybení a nedostatky a přestupek mu tak nebyl řádně prokázán. Žádný ze svědků (zasahujících policistů) totiž nebyl schopen popsat hovorové zařízení (mobilní telefon), které měl žalobce údajně držet v ruce. Podle žalobce je třeba vzít v úvahu možnost učinit mylné posouzení situace ze strany policistů, neboť policista vyhodnocující přestupkové jednání při souběžné jízdě s obviněným je ovlivňován mnoha faktory, neboť se soustředí jednak na zjištění přestupkového chování a současně na řízení motorového vozidla.

[4] Žalobci není zřejmé, proč vlastně bylo vyhověno jeho návrhu na ohledání předmětného vozidla, když následně správní orgány tento důkaz ve svých rozhodnutích eliminovaly. Upozornil na skutečnost, že hands-free sada, kterou v inkriminované době používal, funguje i v případě vypnutého autorádia, což je v rozporu s obsahem úředního záznamu ze dne 4. 3. 2014, v němž svědek K. uvádí, že toto není možné. Žalobce má dále za to, že jednoznačně prokázal nevěrohodnost svědků skrze fotografie, které znázorňovaly nezapnutou výstražnou signalizaci na policejním voze. Závěr žalovaného, že se při pořizování fotografií dvakrát trefil do intervalu, kdy světelná signalizace na policejním vozidle nesvítila, označil žalobce za spekulativní. Žalobce žalovanému vytknul nedostatečné vyhodnocení námitky prodlevy mezi výsledkem zasahujících policistů při ústním jednání. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaný měl provést další dokazování.

[5] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 5. 2015, č. j. 19 A 6/2014 – 31, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud nepřisvědčil námitkám žalobce, že spáchání přestupku nebylo prokázáno, že výpovědi policistů jsou nevěrohodné a že ke zjištění skutkového stavu věci měl správní orgán provést další důkazy. Shledal totiž, že skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu. Krajský soud poukázal na závěry, k nimž ve vztahu k věrohodnosti výpovědi policisty dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, a konstatoval, že při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je zpravidla věrohodnější svědectví policisty. Ve shodě s žalovaným krajský soud považuje výpovědi policistů za dostatečné k prokázání přestupku. Při hodnocení výpovědi svědků totiž nebyly shledány žádné rozdíly či rozpory, výpovědi jsou konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředními záznamy policistů. Výpověď policistů měla vysokou míru věrohodnosti i za situace, že policisté neuvedli bližší popis hovorového zařízení. Skutečnost, že žalobce měl v autě hands-free sadu, není okolností, která by vylučovala popsané přestupkové jednání žalobce. Krajský soud se ztotožnil se způsobem, jakým žalovaný hodnotil žalobcem předložené barevné fotografie a výpovědi policistů ohledně zapnutých výstražných světel a souhlasil s jeho závěrem, že se žalobce při focení dvakrát náhodně „trefil“ do intervalu blikajících výstražných světelných zařízení. Stejně jako žalovaný je krajský soud přesvědčen, že policisté neměli jediný logický důvod umístit na střechu vozidla nezapnutý maják modré barvy nebo jej tam umístit a následně vypnout a přitom nechat v činnosti zabudované majáky i výstražné světelné zařízení. Z uvedeného tak nelze dovozovat nevěrohodnost výpovědi policistů. Správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Tvrzení policistů, že žalobce viděli za jízdy držet v ruce hovorové zařízení, bylo samo o sobě věrohodným důkazem a nebylo tak nutné, aby součástí spisu byly i jiné důkazní prostředky, neboť skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení, je objektivně vnímatelná lidským zrakem.

pokračování

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v níž stejně jako v žalobě vyjádřil přesvědčení, že provedené dokazování vykazuje zásadní pochybení a nedostatky a přestupek mu tak nebyl řádně prokázán. Stěžovatel označil za zásadní, že žádný ze svědků (policistů) nebyl schopen popsat hovorové zařízení, které měl stěžovatel údajně držet v ruce a vyjádřil přesvědčení, že se nelze spokojit s prostým konstatováním svědka, z něhož vyplývá pouhá existence hovorového zařízení v ruce stěžovatele. Stěžovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 92, které dle jeho názoru apelují na podrobnost prováděného dokazování ve vztahu k zasahujícím policistům a z nichž vyplývá, že ze strany zasahujícího policisty nelze pouze tvrdit, že viděl hovorové zařízení bez podrobnější identifikace. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, pokud se ztotožnil se závěry žalovaného a poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která není v posuzované věci přílehavá. Stejně jako již v žalobě stěžovatel upozornil na možnost chybného posouzení situace policistou, neboť se musí při souběžné jízdě s obviněným soustředit také na řízení motorového vozidla. Stěžovatel má za to, že je nezbytné hovorové zařízení alespoň v základních rysech (barva či tvar) popsat, přičemž je zarážející, že svědci toho nejsou v posuzované věci schopni, přestože uvádí řadu jiných detailů (v jaké ruce stěžovatel hovorového zařízení držel) a svědek K. tvrdí, že hovorové zařízení spatřil ze vzdálenosti jednoho metru. Stěžovatel krajskému soudu vytknul, že se dostatečně nevypořádal s odkazem žalobce na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu řešící velmi podobné případy. Rozhodnutí žalovaného obsahuje neověřené závěry a spekulace ve vztahu k řešení otázky zapnutí výstražných majáků, k nimž se připojil i krajský soud. Stejně jako již v žalobě stěžovatel nadnesl otázku, proč vlastně bylo vyhověno jeho návrhu na ohledání předmětného vozidla, když následně správní orgány tento důkaz ve svých rozhodnutích eliminovaly, a upozornil na skutečnost, že hands-free sada funguje i v případě vypnutého autorádia, což je v rozporu s obsahem úředního záznamu ze dne 4. 3. 2014, v němž svědek K. uvádí, že to není možné. Žalovaný a potažmo krajský soud se tak měli více zabývat stěžovatelovou námitkou, že v podstatě prokázal opak svědecké výpovědi policisty K. Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že jednoznačně prokázal nevěrohodnost svědků skrze fotografie, které znázorňovaly nezapnutou výstražnou signalizaci na policejním vozidle. Námitka žalobce týkající se prodlevy mezi výsledkem zasahujících policistů při ústním jednání nebyla dostatečně vyhodnocena. Stěžovatel dále upozornil, že opakovaně namítal, že svědek J. M. měl velkou část skutkového děje pouze zprostředkovánu od svého kolegy, avšak vypovídal tak, že jej zažil osobně, a až na dotaz právního zástupce stěžovatele připustil, že mu detaily sdělil svědek J. K.. Krajský soud se s touto výpovědí spokojil, ačkoliv velká část výpovědi obsahovala pouze zprostředkované informace. Prakticky tak existuje pouze jedno svědectví proti stěžovateli a to výpověď policisty J. K.. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda se stěžovatel dopustil přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu tím, že za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.

[12] Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

[13] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

[14] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto skutečnosti relevantní pro posouzení věci: v oznámení přestupku ze dne 4. 3. 2014, č. j. KRPT-3339-17/ČJ-2014-0700DP, je uvedeno, že stěžovatel je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že držel za jízdy v levé ruce mobilní telefon. Stěžovatel se v tomto oznámení vyjádřil tak, že ve vozidle používá vestavěnou handsfree sadu Nokia N7, která byla v provozu i po příchodu policisty do vozidla.

[15] V úředním záznamu ze dne 4. 3. 2014, č. j. KRPT-3339-17/ČJ-2014-0700DP, vyhotoveným pprap. J. K. je uvedeno, že v 9:40 jel společně s nstržm. J. M. po silnici R56 ve směru jízdy na obec Frýdek-Místek a dojelo je osobní motorové vozidlo Škoda Octavia RZ: X šedomodrozelené metalízy. Kolega jej upozornil, že řidič tohoto vozidla drží v levé ruce mobilní telefon. Pprap. K. řekl kolegovi, aby až to bude možné, přešel do pravého jízdního pruhu a nechal se tímto vozem předjet. Po předjetí se policisté opětovně za předmětné vozidlo zařadili a zřetelně viděli, jak řidič neustále drží mobilní telefon v ruce a telefonuje. Rozhodli se proto vozidlo zastavit a projednat s řidičem přestupek. V okamžiku, kdy řidič spatřil, že je zastavován, bylo zřetelně vidět, jak odložil mobilní telefon. Po zastavení pprap. K. přišel k vozidlu z pravé strany a po otevření spolujezdcových dveří uviděl mobilní telefon odložený na středovém panelu, přičemž stěžovatel ještě dokončoval hovor. Stěžovatel uvedl, že používá hands-free sadu a s přestupkem nesouhlasí, k čemuž pprap. K. do závorcky uvedl, že pokud by stěžovatel používal vestavěnou hands-free sadu ve vozidle, tak by musel mít zapnuté autorádio, které však v době, kdy dokončil hovor, bylo vypnuté.

[16] V úředním záznamu ze dne 4. 3. 2014 nstržm. J. M. uvedl, že v 9:40 jeli spolu s pprap. J. K. po silnici R56 ve směru jízdy na Frýdek-Místek, dojelo je výše již zmíněné vozidlo a ve zpětném zrcátku zřetelně viděl, jak řidič tohoto vozidla držel v levé ruce mobilní telefon a za jízdy telefonoval. V té době jeli v levém jízdním pruhu. Kolega mu řekl, aby se zařadil do pravého jízdního pruhu, nechal se předjet a následně se zařadil do levého jízdního pruhu za vozidlo stěžovatele. V okamžiku, kdy je stěžovatel předjížděl, bylo zřetelně vidět, jak drží za jízdy v levé ruce mobilní telefon.

[17] J. K. jako svědek dne 15. 4. 2014 u ústního jednání v řízení před správním orgánem prvního stupně do protokolu uvedl, že jeli v levém jízdním pruhu po silnici I/56 ve směru jízdy na Frýdek-Místek a zezadu je dojelo osobní motorové vozidlo, jehož řidič držel v levé ruce mobilní telefon. Na tuto skutečnost jej upozornil kolega, který řídil služební vozidlo a který

pokračování

jednání řidiče (stěžovatele) viděl ve zpětném zrcátku. J. K. se otočil, aby se přesvědčil, zdali řidič opravdu drží telefon, a poté kolegovi řekl, aby se zařadil do pravého jízdního pruhu a nechal se předjet. Při předjíždění oba dva viděli, jak řidič drží pravou rukou volant vozidla a v levé ruce drží mobilní telefon. Poté se zařadili za vozidlo do levého jízdního pruhu a předepsaným způsobem ho zastavili. Řidič po celou dobu zastavování neustále telefonoval. Po zastavení na krajnici došel svědek k vozidlu a požádal řidiče o předložení dokladu k řízení motorového vozidla. Řidič v té době dokončoval hovor. Na dotaz zástupce stěžovatele mimo jiné vypověděl, že v den události byla dobrá viditelnost a nevzpomíná si na tvar, barvu či typ mobilního telefonu.

[18] Při ústním jednání dne 15. 4. 2014 J. M. jako svědek do protokolu uvedl, že jeli po silnici R 56 v levém jízdním pruhu a ve zpětném zrcátku se přibližovalo vozidlo stěžovatele. Jakmile se přiblížilo, viděl, jak stěžovatel telefonuje. Policisté se zařadili do pravého jízdního pruhu, nechali se předjet a stěžovatel stále telefonoval. Zařadil se do pravého jízdního pruhu a pak jej hlídka zastavila. Kolega K. přišel za stěžovatelem, který položil telefon. Na dotaz zástupce stěžovatele mimo jiné uvedl, že jak je stěžovatel předjížděl, tak zřetelně viděl, jak stále telefonuje, a že není schopen detailnějšího popisu hovorového zařízení, s kterým stěžovatel telefonoval.

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že ve výpovědích policistů, kteří stěžovatele zastavili a zdokumentovali jeho přestupek, nejsou žádné rozdíly či rozpory, výpovědi jsou konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředními záznamy policistů, jak již výstižně konstatoval krajský soud. Nedošlo ani k porušení procesních práv stěžovatele, neboť stěžovatel se spolu se svým zástupcem zúčastnil ústního jednání, při kterém došlo ke svědecké výpovědi policistů a bylo mu umožněno klást svědkům otázky. Na tom, že výpovědi policistů dokazují spáchání předmětného přestupku stěžovatelem, nic nemění ani podle stěžovatele zásadní skutečnost, že žádný ze svědků nebyl schopen popsat hovorové zařízení, které měl stěžovatel údajně držet v ruce. Výpovědi policistů jsou totiž dostatečně věrohodné a přesvědčivé i bez uvedení detailů týkajících se vzhledu hovorového zařízení (mobilního telefonu) stěžovatele. Nejvyšší správní soud považuje za pochopitelné, že policisté se soustředili především na skutečnost, že stěžovatel drží za jízdy v ruce hovorové zařízení, neboť tato skutečnost je rozhodující pro závěr o spáchání přestupku a nevěnovali již pozornost detailům vzhledu mobilního telefonu stěžovatele, který nemá a nemůže mít vliv na hodnocení, zda se stěžovatel přestupku dopustil. Navíc při pohledu z odstupu lze sice zřetelně poznat, že druhá osoba používá mobilní telefon, vzhledem k malé velikosti a standardizovanému tvaru těchto hovorových zařízení je obtížné si vůbec všimnout, o jaké konkrétní zařízení se jedná (typ, výrobce apod.), natož si takový zcela nepodstatný detail uchovat po delší dobu v paměti.

[20] K argumentaci stěžovatele, že se nelze spokojit s prostým konstatováním svědka, z něhož vyplývá pouhá existence hovorového zařízení v ruce stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že v posuzované věci dokládají spáchání přestupku stěžovatelem svědecké výpovědi policistů, přičemž dle konstantní judikatury je při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty zpravidla věrohodnějším svědectví policisty, který na rozdíl od obviněného z přestupku nemá žádný zájem na výsledku řízení a je tudíž pravděpodobné, že bude uvádět skutečnosti, u kterých je subjektivně přesvědčen o jejich pravdivosti. V tomto ohledu lze poukázat např. na rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, na který přílehavě poukázal již krajský soud, v němž Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „*že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“.

[21] V bodě 44 rozsudku ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 114, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*premise o zásadní hodnověrnosti policisty nebo strážníka bude zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči, naprosto ničím neodůvodněnou a nanejvýš rozsáhlou a důkladnou kontrolou řidiče poté, co ten odmítne vyřídít přestupek v blokovém řízení, atp. (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 67).*“

[22] K poukazu stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 92, zdejší soud uvádí, že v těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud skutečně vyslovil závěr, že věrohodnost výpovědí policistů je vysoká v případech, kdy hovorové zařízení přesně popíše. Tento argument je však v uvedených rozhodnutích zmíněn pouze podpůrně a důvody, pro které Nejvyšší správní soud v uvedených rozhodnutích dospěl k závěru, že důkazy provedené ve správním řízení nestačily k prokázání předmětného přestupku, byly jiné. Ve věci sp. zn. 8 As 100/2011 z fotografií vozidla stěžovatele založených ve správním spisu nevyplývalo, že by při pohledu na vozidlo byl zřetelně viditelný prostor u řidiče tak, aby bylo možné bez pochyb spatřit případné telefonování či držení mobilního telefonu. Ve věci sp. zn. 7 As 102/2010 policisté viděli v protisměru vozidlo, jehož řidič držel v ruce mobilní telefon a telefonoval, otočili se za ním a vozidlo zastavili. Stěžovatel předložil jako důkaz znalecký posudek, v němž znalec uvedl, že vlivem toho, že je interiér vozidla odstíněn fóliemi, je možno při pohledu přes čelní sklo zepředu rozeznat např. siluetu osoby sedící na předním sedadle pouze za předpokladu, že je pozorování prováděno z bezprostřední blízkosti před vozidlem. Při vzdálenosti cca 3 m a více od vozidla není do interiéru vozidla vidět. Nejvyšší správní soud v této věci konstatoval, že „*za daných okolností může být vina stěžovatele prokázána pouze tak, že se správní orgán bude moci spolehnout na to, že alespoň jeden z policistů skutečně v rozhodný okamžik viděl, že stěžovatel drží cosi u svého ucha a že to, co drží, je mobilní telefon. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů mohl vůbec něco takového vidět. To předpokládá, že oba policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu stěžovatele, že vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (sloupků mezi okny každého z vozidel, odstínění vozidla apod.) telefonujícího stěžovatele mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v levé ruce, je opravdu mobilní telefon. Nic takového však ve správním řízení zjišťováno nebylo a správní orgány se v tomto ohledu spokojily jen s výpověďmi policistů. Nebylo např. vůbec zjištěno, v jaké konkrétní vzájemné pozici se vozidla policistů a stěžovatele nacházela v okamžiku, kdy měl stěžovatel telefonovat, co dělali oba policisté, kolik času na zhlédnutí situace v kabině měli a zda telefonování mohli vůbec vidět, či je pravděpodobné, aby viděl, i ten z policistů, který řídil vozidlo.*“

[23] K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že v posuzované věci žádná takováto pochybnost při zjišťování skutkového stavu nenastala, neboť z fotografií založených ve správním spise je patrné, že v den spáchání přestupku stěžovatelem byla dobrá viditelnost, stěžovatelovo vozidlo má čirá skla, bylo do něj tudíž dobře vidět a policisté měli dostatek času přestupek stěžovatele zaregistrovat, resp. při jízdě před zastavením stěžovatele poměrně dlouho sledovali, jak stěžovatel drží rukou za jízdy hovorové zařízení, neboť se nechali stěžovatelem předjet a až poté ho zastavili. Správní orgán prvního stupně tedy obstaral dostatečně důvěryhodné důkazy, z nichž správní orgány posléze vycházely při posouzení věci a postupovaly tak v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle které je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud proto s přihlédnutím k výše uvedenému nepřisvědčil námitce stěžovatele, že provedené dokazování vykazuje zásadní pochybení a nedostatky, a přestupek mu tak nebyl řádně prokázán. Z výše uvedeného je dále zřejmé, že důvodná není ani námitka, v níž stěžovatel krajskému soudu vytкнуł, že se ztotožnil se závěry žalovaného a poukázal na nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[24] K upozornění stěžovatele na možnost chybného posouzení situace policistou, neboť se musí při souběžné jízdě s obviněným soustředit také na řízení motorového vozidla, Nejvyšší správní soud uvádí, že v posuzované věci předmětný přestupek stěžovatele viděli oba policisté, jako první si ho povšiml policista, který řídil, ve zpětném zrcátku, a k žádnému omylu zde v tomto směru tedy nedošlo.

[25] K argumentaci stěžovatele, v níž poukazuje na zapnutí/vypnutí výstražných majáků, ohledání jeho vozidla a způsob fungování hands-free sady Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto skutečnosti nejsou podstatné a nemají na důvěryhodnost svědeckých výpovědí policistů vliv, neboť rozhodující je, že stěžovatel za jízdy držel v ruce hovorové zařízení, a v tomto směru jsou, jak již bylo uvedeno výše, výpovědi policistů zcela konzistentní, přesné, přesvědčivé a tudíž důvěryhodné. Samotná existence hands-free sady ve vozidle stěžovatele nevylučuje skutkové zjištění policistů, že stěžovatel telefonoval za jízdy.

[26] Důvodná není ani námitka, že svědek J. M. měl velkou část skutkového děje pouze zprostředkovánu od svého kolegy, avšak vypovídal tak, že jej zažil osobně a až na dotaz právního zástupce stěžovatele připustil, že mu detaily sdělil svědek J. K., neboť ve svědecké výpovědi tento svědek uvedl, že zprostředkovatelsky disponuje informací, jak šel naposledy uvedený svědek za stěžovatelem, vyžádal si doklady a v ten moment stěžovatel hovor ukončil. J. M. tudíž vypovídal zprostředkovatelsky pouze v malé části své výpovědi a tato část výpovědi se týkala z hlediska prokázání přestupku stěžovatele nepodstatných skutečností – toho, co se dělo po zastavení vozidla stěžovatele, tj. po spáchání přestupku, nikoli samotného spáchání přestupku stěžovatelem, které zaregistroval a přímo sledoval jakožto řidič služebního vozu policejní hlídky. Z výpovědi svědka M. proto lze při posouzení věci vycházet a nelze přisvědčit závěru stěžovatele, že existuje prakticky pouze jedno svědectví, a to výpověď J. K.

[27] K námitkám stěžovatele, v nichž krajskému soudu vytknul, že se dostatečně nevypořádal s odkazem žalobce na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (z níž podle stěžovatele vyplývá, že ze strany zasahujícího policisty nelze pouze tvrdit, že viděl hovorové zařízení bez podrobnějšího popisu), a upozornil na nedostatečné vyhodnocení námítky týkající se prodlevy mezi výslechem zasahujících policistů při ústním jednání (která podle stěžovatele může snižovat důvěryhodnost jejich svědeckých výpovědí), Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se k těmto námitkám sice výslovně nevyjádřil, z kontextu odůvodnění je nicméně patrné, že dospěl k závěru o jejich nedůvodnosti, neboť mimo jiné konstatoval, že svědecké výpovědi policistů považuje za dostatečné k prokázání přestupku a tyto výpovědi měly vysokou míru věrohodnosti, přestože policisté neuvedli bližší popis hovorového zařízení.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu